

VARGA IMRE

Kisvilág

az U mélyén vörös agyag
 tücskök zsongó bogarak
 a múlt e réteg alatt a-
 honnan a csíra fölfakad
 víz folydogál már csobog
 nádiposzáta csirreg sármány
 a sás megvágta húsodat
 belülről s véresen vicsorog
 vízveréb hívja párját
 átlüket csontomig átjár
 már alig viselem a melled
 keményen feszít odabentről
 ég a kunyhó az O-ból tűz
 kicsap ropog sárga zsarátnok
 az indulat egy-egy ágat
 lécdarabot rávet hasábot
 rárok és türkez A a szegy-
 csont mögött a szél zölden
 dobog és széthordja hangját
 színét a gallyak között a
 pusztaságban pörög és dajkál
 mindennek értelme az öröm
 amit sodor amit mozgása terem
 ki tudja honnan kibontja-e
 vagy felruházza és zeng az
 É a doromb kékje bűg bele
 lüktet vele a gége boldog
 tér beszéde szövete aláhajlik
 az idő s dobokkal fölzajdul titka
 oda a másikba dobbansz és vissza
 az I lilán meg narancssárgán
 visít az anyag fölött csattog
 az üvegek síkja előtt a szavak
 mélyén láthatatlan két szem között
 két ablakszárny között fölszáll
 velük a ház lobog majd a képek
 két oldala szembe kattann s akaratom
 már ebből kiárad te termed a napod
 az éjszakákat és nincs kit megszólítanál
 mert a szó is lángolsz kiáradsz

1993. december 10.

az átkerült

Türk Péternek

*megadom talpamat a papírnak
és megadom tenyerem
fehérjébe vermelem az alkart
sing- és orsócsontomat
vállövem lapockám is belé-
merül mézrétege alatt
kőületként rejtezem
rojtosan darabokban
körvonalaím jelentenek
elmondják határait
az elmerült szigetről
kesze-kuszán ahogy az időre
ráheveredtem és belésvadtam
ahogy átkerült lehető
újra névtelen de hívható
kiegészül itt maradt
terébe vissza-növekszik
lehetőségként az elhagyott
kereszt nélküli föltámadott*

1993. december 10.